

Римъ, Самуилъ оште повече гядалъ Българина да независи отъ цариградскѣ-тѣ патриаршиѣ, та ся-сближилъ съ папекый прѣтоль: заштото Самуилъ былъ най-страшный неприятель на Византиѣ. Той ѣ едничкый блъгарскый царь, който прѣзъ всичко-то си царуване (а той царувалъ много, 38 години) не влѣзълъ въ никакъвъ стговоръ съ цариградско-то правителство. Въ Ватиканскѣ-тѣ книжницѣ ся-намиратъ и досега оште доказателства (документи), че Блѣгарскый царь Самуилъ добылъ царекый чинъ отъ Римскый прѣвосвяштеникъ.

На Самуилово врѣмя както гражданска-та столицина на Блѣгариѣ, така и духовната, естествено трѣбвала да прѣмине на югъ. Блѣгарскый архиепископъ Германъ живѣлъ то въ Прѣспѣ, то въ Воденъ (въ южнѣ Македониѣ); а прѣмвници-ти му Филипъ и Давидъ зели да живѣять въ Охридѣ. Тии имали такъвъ плѣнъ врѣховнѣ независимостъ, каквато ималъ тѣхный прѣдшественикъ, Дрѣстрекый патриархъ, и носили дору и патриаршескѣ титлѣ.

На врѣмя-то на Самуила Блѣгарина недостигнѣла оный стѣпень на духовно-то си развитие, каквото на Симеоново врѣмя. Богомилска-та ересъ, която ся-наричала и Павликианска, была много распространена тогава въ Блѣгариѣ, дори и царь Самуилъ былъ въ свръзкѣ съ неѣ.

За гражданскѣ-тѣ урядѣ на тогавашнѣ Блѣгариѣ знаемъ тврѣдѣ малко. Царь Самуилъ вѣвождалъ въ царство-то си еднакви нарядѣ и обшти законѣ. А колкото за даване-то той нарядилъ по всичко-то си царство равенъ данѣкъ, сир. всакой Блѣгаринъ, който има чивтъ волове, да дава на